

Řeka Bečva byla o letních prázdninách mým nejoblíbenějším místem. Samozřejmě jen za pěkného slunného počasí. Měla jsem to jen kousek cesty na břeh Bečvy. Stačilo přejít hlavní silnici, u chodníku podlézt zábradlí a vyšlapanou cestičkou v křoví sejít na pravý břeh. Tenkrát byl dřevěný splávek na řece přímo naproti našeho domu. V létě bývalo v Bečvě málo vody, a tak šlo lehce přejít přes splávek na druhý břeh. Tam byl dostatek vhodných míst na položení deky a uložení různých, pro mě tehdy důležitých věcí k prázdninové činnosti, jako byla např. knížka, háčkování na panenku. Obvykle ale na ruční práce vůbec nedošlo.

Mnohem raději jsem podlehla rybářské vášni a chytala jsem spolu s bratrem malé rybky, kterým jsme říkali „Hlaváči“. Teprve nedávno jsem zjistila, že to byla Vranka obecná. Ale tehdy to pro nás byl prostě „Hlaváč“, pro svou velkou hlavu. Byly to rybky různě veliké a také různě zbarvené. Ty největší měly 9-10 cm. A jejich zbarvení? Nejčastěji byly žíhané, zeleno-hnědo-černé, ale vídali jsme i tmavé, skoro černé, ba i rezavé. Těch bylo ale velice málo.

Jakmile jsme si rozložili na břehu deku a případnou svačinu, začalo stavění rybníčku, ohrádky z kamenů. Pískem se vyplňovaly škvíry, aby Hlaváči neuplavali. A začalo lovení. Věděli, jsme, že Hlaváči se ukrývají pod velkými kameny a tak jsme se soustředili nejprve na ně. Každý z nás si vybral ten „svůj“ kámen a tím i své teritorium. Opatrně jsem ve vodě nadzvedla kámen, aby se moc nerozvířil jemný písek a položila jsem ho kousek stranou. Prohlížela jsem si pozorně dno, a když jsem uviděla Hlaváče, nastal ten rozhodující okamžik. Z obou rukou jsem udělala jakoby misky, vzdálené od sebe tak 15 cm a pomalu, pomaloučku je pod vodou přibližovala nad nehybnou rybku. A chňap! Hlaváč byl uvězněn v mých dlaních a já se rychle brodila vodou k připravenému rybníčku, kde jsem ho vypustila. Ne vždy se to povedlo napoprvé a ne pod každým kamenem byl skrytý Hlaváč. Časem jsem se v chytání těchto celkem pohodlných rybek zdokonalila a při soutěžení s bratrem, kdo víc Hlaváčů nachytá, se mně podařilo často vyhrát. Někdy jsme ty menší rybky dávali do starého ešusu a nosili je domů kačenám, kterým kupodivu chutnaly. Většinou jsme je však před odchodem domů pouštěli zpět na svobodu. Stačilo jen uvolnit v rybníčku pár kamenů a naši Hlaváči byli volní.

Tenkrát se mně zdálo být koryto Bečvy užší. Možná proto, že oba břehy lemovaly keře vrbiček, které někde zasahovaly hluboko do řeky. Bečva bývala mým společníkem i jindy. Naučila jsem se v ní plavat, to ovšem v místě, kde byla voda hlubší, například „naproti Kavanovým“ anebo až nad prostředním mostem, kde byla hloubka vhodná na plavání skoro po celé šířce toku.

Po řece Bečvě jsem si krátila cestu do školy parkem, ale jen tehdy, když se dal přejít splávek s botami nebo bez nich. V zimě zase sloužila k bruslení, pokud byla dobře zamrzlá. I tak se jednou pode mnou led prolomil a já mírně zmáčená jsem rychle pospíchala domů a nepozorovaně jsem se převlékla do suchého oblečení, aby maminka nic nepoznala a tak se vyhnula vyhubování. I v dobách mého dětství a mládí bývala Bečva občas rozvodněná, hrozivá, ale přesto jsem ráda chodívala po nábřeží obuta v gumácích, na sobě pláštěnku a sledovala, jak se pohled na řeku neustále mění.

Roky ubíhají, zdá se, že mně nějak rychleji než Bečvě. Ta je skoro stále stejná, jen její břehy jsou jiné. A má Bečva tu bude i tehdy, kdy já už ne.

Mirka Baštánová

